

ISÄNMAALLISUUDESTA

HISTORIALLINEN KOETUS

Isänmaallinen liike, joka syntyi useissa maissa toisen maailmansodan aikana, on ollut erittäin laajaa liikettä. Siihen on kuulunut työläisiä, talonpoikia, sivistyneistöä sekä heidän yhteiskunnallisia järjestöjään. Tässä yhteydessä meidän kuitenkin on puhuttava pääasiallisesti isänmaallisen liikkeen yhdestä, johtavasta osastosta, työväenosastosta ja mm. kommunismin ja sosialismin kannattajista, koska heidän isänmaallisuutensa on pitkän aikaa ollut kiistanalaisena ja taantumukselliset kohdistavat vieläkin siellä täällä tulensa sitä vastaan.

Työväenliikkeen vihollisten ideologisessa asevarastossa ei liene koskaan ollut toista yleisemmin käytettyä ja — sanottakoon suoraan — vaarallisempaa asetta kuin kommunisteja ja kaikkia vasemmistolaisia työläisiä vastaan esitetty syytös epäisänmaallisuudesta. Senkin jälkeen, kun oli perustettu neuvostovaltio, jossa kommunistit osoittivat heti teoin olevansa kaikkein uhrautuvimpia ja kiihkeimpiä isänmaallisuuden lipunkantajia, vainottiin muissa maissa edelleenkin kommunisteja ja heihin yhtyneitä sosialisteja »isänmaan sisäisinä vihollisina», samalla kun kommunistinen ideologia leimattiin isänmaallisuuden suoranaiseksi vastakohtaksi. Sitä mukaa kuin monissa maissa kehittyi fasistinen liike, tämä taantumuksellisten harjoittama työväenliikkeen parhaimmiston vainoaminen isänmaallisuuden varjolla yhä tehostui saaden erittäin räikeitä muotoja. Eivät yksin fasistit, vaan myös kaikki heidän hännysteli-

jänsä, sovittelijat ja müncheniläiset julistivat kommunistien ja monien sosialistien suhteen maanpuolustukseen vähintään epäilyttäväksi.

Pian koitti kuitenkin niin kommunistien kuin heidän syyttäjiensä isänmaallisuuden historiallisen koetuksen päivä. Rauhantahtoisten kansojen orjuutukseen tähtäävä fasisin Saksan imperialistinen rosvosota pakotti eri yhteiskuntakerrokset ja poliittiset puolueet näyttämään havainnollisesti, ketkä olivat todella valmiit puolustamaan isänmaata ja ketkä valmiit kavaltamaan sen. Mitä tässä suuressa tulikokeessa tuli ilmi?

Ensinnäkin se, että saksalaisten miehittämissä Euroopan maissa tuli isänmaanpettureita fasisteista ja muista ääritaanumuksellisista, jotka ennen sotaa ja vielä sodan alussakin olivat pitäneet eniten ääntä »isänmaallisuudesta» ja kommunistien »epäluotettavuudesta». Ranskan kavalisivat kommunismin paatuneimmat viholliset: Pétain, Laval ja Darlan kumppaneineen sekä heidän takanaan olleet Comité des Forges, Schneider-Creusot ym. suuryhtiöiden ja -trustien raharuhtinaat. Entä ketkä osoittautuivat maanpettureiksi Norjassa, Tanskassa, Hollannissa ja Belgiassa? Ketkä auttoivat Bulgariassa saksalaisia muuttamaan Neuvostoliittoon kohdistetun hyökkäyksen sillanpääasemaksi tuon slaavilaisen maan, jonka kansa on kiintynyt lujasti vapauttajaansa, Venäjään? Ketkä värväytyivät saksalaisten pyövelien ja orjuuttajien apulaisiksi Puolassa, Tšekkoslovakiassa, Itävallassa, Jugoslaviassa ja Kreikassa? Halpamaiset quislingit ja heidän takanaan olevat rahanahneet pankkiirit ja suurtilanomistajat. Sitä mukaa kuin saksalaiset valloittajat saavuttivat tilapäistä menestystä sodan alkuvaiheessa, kasvoi kaikissa heidän miehittämissään maissa niiden taantumuksellisten luku, jotka olivat valmiita myymään kotimaansa riippumattomuuden hernerokasta.

Toiseksi se, että kommunistit ja monet sosialistit osoittivat teoin puolustavansa järkähtämättömän uskollisesti ja antaumuksellisesti maansa vapautta ja riippumattomuutta Saksan imperialistien ja näiden apureiden hyökkäyksiltä. He olivat kaikkialla saksalaismiehittäjien hirmuvaltaa vastaan taistelevien isänmaanystävien — työläisten ja talonpoikien eturiveissä.

Vapautta rakastavat kansat ovat täysin aiheellisesti ylpeitä ja ihastuneita niistä patrioottisista uroteoista, joita Neuvostoliiton sankarilliset sotilaat ja sissit sekä Jugosla-

vian, Ranskan, Puolan, Kreikan ja useiden muiden, väliaikaisesti saksalaismiehittäjien valtaan joutuneiden maiden uljaat isänmaanystäväät ovat suorittaneet. Ja kaikki tietävät, että nämä urotyöt, jotka piirtyvät kaikiksi historiaan vertaansa hakevina isänmaallisen sankaruuden ja uhrautuvuuden näytteinä, ovat hyvin monissa tapauksissa nimenomaan kommunistien ja heidän lähimpien asetovereidensa tekoja.

Nämä kumoamattomat tosiasiat todistavat kommunismin ja sosialismin pahansuopien vastustajien kärsineen niin musertavan ideologisen tappion, että luulisi heidän kannaltaan olevan jo epäedullista kiistellä siitä, kuka on isänmaanystävä ja kuka ei ole. Eivät kuitenkaan kaikki heikäläiset osaa pysyä vaiti eivätkä kaikki myönnä tulleen sa jo riisutuiksi aseista. Eräät kommunisminvastaisessa taistelussa kunnostautuneet vanhat mestarit pyrkivät esim. Amerikassa, Englannissa ja Ruotsissa yhä harhauttamaan asioihin perehtymätöntä yleisöä ja herättämään epäilystä siinä toivossa, että kommunisminvastaiset ennakkoluulot ovat tuon yleisön keskuudessa sitkeähenkisiä. Sen vuoksi on syytä tarkastella niitä toisarvoisia todistusperusteita, joita heillä on vielä käytettävissään.

ISÄNMAALLISUUS JA SOTA

Osa työtätekevien vihollisista päättelee esim. seuraavaan tapaan. Vaikka onkin totta, että liittoutuneiden valtojen kommunistipuolueet omaksuivat hitleriläisvastaisessa sodassa isänmaallisen asenteen, se muka oli pelkkä sattuma; kommunistinen ideologia sinänsä ei anna mitään takeita siitä, että sen kannattajat tukevat kotimaataan missä sodassa hyvänsä. He saattavat siis ottaa jossakin toisessa sodassa epäisänmaallisen asenteen.

Tässä on oikeasta oletuksesta tehty kerrassaan väärä johtopäätös. Tietenkin pitää paikkansa, että kommunismin kannattajat ovat valmiit tukemaan ainoastaan oikeudenmukaista sotaa, vapaussotaa eivätkä mitä sotaa tahansa. Mutta sehän onkin ainoaa isänmaallista sotaa. Eihän epäoikeudenmukaisella sodalla, valloitus sodalla ole mitään tekemistä isänmaallisuuden kanssa, kaunisteltakoon sen tarkoitusperiä miten hyvänsä. Lisäksi huomautettakoon, että jonkin maan rikollisten vallanpitäjien aloittama anastus-

sota vaarantaa paitsi muiden kansojen olemassaoloa myös oman kansan elämää ja kunniaa. Jos siis taantumukselliset vallanpitäjät ovat syösseet maansa epäoikeudenmukaiseen sotaan, valloitusotaan, niin todellinen isänmaallisuus vaatii kyseisen maan kansalaisia taistelemaan sitä vastaan eikä pelkästään kieltäytymään jyrkästi tukemasta sitä.

Esimerkkejä ei tarvitse hakea kaukaa. Saksasta ei kannata edes puhua, sillä nykyään jo kuka tahansa (sokeakin) tarkkailija näkee, että jos suurin osa saksalaisista olisi kyennyt hiukankin huolehtimaan maansa kohtalosta, heidän olisi pitänyt jo aikoja nousta vastustamaan Hitlerin hallitusta ja sen hirvittävää imperialistista sotaseikkailua. Mitä taas Saksan imperialismin entisiin satelliittivaltioihin: Romaniaan, Suomeen, Unkariin ja Bulgariaan tulee, niin on varsin kuvaavaa, että nimenomaan näissä maissa hallitsivat piirit ja oikeusviranomaiset katsoivat parin vuosikymmenen ajan kommunistisen puolueen ja sen kanssa yhteistoiminnassa olevien työväenjärjestöjen jäsenyyden »maanpetokseksi» ja tuomitsivat siitä moniksi vuosiksi vankilaan. Entä mikä oli kotimaansa kohtalosta kiinnostuneiden romanialaisten, suomalaisten, unkarilaisten ja bulgariaalaisten isänmaallinen velvollisuus, kun sanottujen maiden taantumukselliset vallanpitäjät — Antonescu, Ryti, Horthy ja Filov kumppaneineen — avasivat tämän sodan alussa portit saksalaisille joukoille ja syöksivät maansa Hitlerin valloitusodan kurimukseen? Heidän velvollisuutensa oli tietysti taistella fasistista sotaa vastaan eikä tukea sitä. Osallistuminen sotaan Hitlerin Saksan puolella ei voinut olla loukkaamatta näiden maiden elinetsijä, ja jos Saksa olisi voittanut, sota olisi loukannut niitä vieläkin enemmän kuin Saksan kärsiessä tappion, sillä sen voitto olisi merkinnyt niiden itsenäisyyden täydellistä menetystä.

Sanottujen maiden hitleriläismieliset vallanpitäjät edistivät aivan ilmeisesti toiminnallaan Saksan pyrkimyksiä päästää koko Euroopan valtiaaksi ja saattoivat maansa perikadon partaalle. Nuo moninkertaiseen maanpetokseen syylistyneet Saksan imperialismin tahdon toteuttajat peittelivät kuitenkin rikollista toimintaansa isänmaallisuuden naamioilla ja piinasivat vankiloissa ja teloittivat todellisia isänmaanystäviä, kommunisteja ym., jotka olivat taistelleet uhrattuvasti pelastaakseen kotimaansa saksalaisten mielivaltaalta ja fasistisen sodan lihamyllystä.

Historiallinen koetus on näin ollen todistanut, että kommunismi on johdonmukaista, aktiivista ja uhrautuvaa isänmaallisuutta.

ILMAN NATIONALISTISIA ENNAKKOLUULOJA

Toiset työtätekevien viholliset sotkevat isänmaallisuuden ja porvarillisen nationalismin keskenään ja moittivat kommunisteja ja yleensä kaikkia vilpittämiä kansanvaltaisuuden kannattajia siitä, että näiden isänmaallisuus on muka puolinaista, koska he eivät aseta omaa kansakuntaansa »muuta korkeammalle». Tuon hyvältä näyttävän kyltin takana piilee todelliselle isänmaallisuudelle täysin vieraita ja kaikkea muuta kuin viattomia nationalistisia ennakkoluuloja ja usein jopa imperialistisiakin pyrkimyksiä.

Taantumukselliset ovat, kuten tunnettua, kultivoineet jo kaukaisista ajoista lähtien »jumalan valitseman» kansakuntansa tai rotunsa paremmuutta vahvistavia nationalistisia ja rotuennakkoluuloja saadakseen poliittisesti kehittymättömät kansanjoukot puolelleen taistelemaan demokraattista liikettä vastaan. Lietsoen alituiseen kansallisuusvihaa ja opettaen halveksimaan muita kansakuntia sekä rotuja taantumukselliset muuttavat nationalistiset ennakkoluulot myrkylliseksi šovinismien ja fasismin huumaksi ja todistelevat sitten kansakuntansa luuloteltua paremmuutta paneamalla toimeen juutalaisvainoja, lynkkaamalla neekereitä ja hyökkäämällä naapurikansojen kimppuun. Mutta kun kotimaan puolustamiseksi muukalaisilta valloittajilta vaadittiin isänmaallista taistelua, nuo samat šovinistit ja fasismit ryhtyivät, kuten tiedämme, saksalaisten miehittämissä maissa yhteistoimintaan vihollisen kanssa tai pyrkivät niin kuin eräät fasismiinkin kallistuvat Amerikan ja Englannin yhteiskuntapiirit lamauttamaan yhteisen taistelun vihollista vastaan ja pelastamaan tämän täydelliseltä häviöltä tehdäkseen sitten kompromissin sen kanssa.

Kaikenkarvaiset nationalistit ja šovinistit käyttävät hyvin mielellään kilpenänsä sananpartta: »Oikein tai väärin — minun maani.» He ilmeisesti uskovat, että kaikkia muiden kansakuntien oikeuksien ja vapauden loukkauksia voidaan puolustella viittaamalla valeisänmaalliseen myötämielisyyteen oman maan hallituspolitiikkaa kohtaan. Tuo on tietenkin selvää isänmaallisuuden käsitteen vääristelyä, jota ei

voida puolustaa historiallisesti enempää kuin poliittisesti-kaan.

Historiassa ei ole ollut ainoatakaan isänmaallista liikettä, jonka tarkoituksena olisi ollut loukata jonkin vieraan kansakunnan tasa-arvoisuutta ja vapautta. Kaikki 18. ja 19. vuosisadan laajat isänmaalliset liikkeet tähtäsivät oman maan vapauttamiseen riippuvaisuussuhteista vieraisiin maihin tai muukalaisten hyökkäyksen torjumiseen, kuten esim. Pohjois-Amerikan vapaussota (1775—1783), Ranskan kansan vallankumoukselliset sodat (1792—1794), kreikkalaisten (1821—1829), puolalaisten (vv. 1830, 1846, 1863) ja useiden muiden kansojen vapaustaistelu.

On selvää, että valmius taistella oman kansakuntansa vapauden puolesta on aivan eri asia kuin valmius taistella toisen kansakunnan vapauden tukahduttamiseksi. Edellinen on isänmaallisuutta, jälkimmäinen ei. Jos ollaan rehellisiä, niin isänmaallisilla näkökohdilla ei voida mitenkään perustella esim. siirtomaaherruutta ja niiden etuoikeuksien säilyttämistä, jotka suovat emämaalle mahdollisuuden sortaa ja riistää siirtomaakansoja. Siirtomaa- ja kansallisuus-sorron politiikka ei mielestäni vastaa emämaan yleiskansallisia etuja, vaan se on edullista ainoastaan tietyille huippukerroksille ja yläluokille, jotka saavat siirtomaiden riistosta aineellisia varoja valta-asemansa lujittamiseen sekä kotimaassa että siirtomaissa ja ovat taipuvaisia harjoittamaan muiden kansakuntien etujen kustannuksella matalaotsaista ja itsekästä politiikkaa, joka kärjistää kansainvälisiä suhteita ja aiheuttaa kansoille kansallisonnettomuuksia.

Yksinpä maltillinenkin porvarillinen nationalismi merkitsee oman kansakunnan (tai sen huippukerrostien) ja muiden kansakuntien etujen asettamista vastakkain. Mutta kuuminkin isänmaallisuus, palavin isänmaanrakkaus, on sen sijaan täysin sopusoinnussa kaikkiin rauhantahtoiisiin kansakuntiin kohdistuvan kunnioituksen ja kansakuntien tasa-arvoisuuden puolustamisen kanssa. Venäjän huomatuimmat demokraattikirjailijat käsittivät tämän isänmaallisen ideologian tärkeän puolen erittäin syvällisesti jo viime vuosisadalla ja korostivat sitä voimakkaasti. »Todellinen isänmaallisuus ei sovi yhteen erinäisten kansallisuuksien yrmimisen kanssa», kirjoitti Dobroljubov. Ja Belinski julisti henkevästi:

»Rakkaus isänmaahan merkitsee palavaa halua nähdä

ihmiskunnan ihanteen toteutuvan siinä ja edistää sen toteutumista voimiensa mukaan. Muussa tapauksessa isänmaallisuus on oleva kiinalaisuutta, joka pitää omastaan vain siksi, että se on omaa ja vihaa kaikkea vierasta vain siksi, että se on vierasta, ja on hurmioissaan rumuudestaan ja rujoudestaan.»

Todellinen isänmaallisuus on siis vapaata kaikesta kansallisesta ylimielisyydestä, itsekkyydestä ja vihasta toisia rauhantahtoisia kansoja kohtaan.

KOSMOPOLITISMI ON TYÖTÄTEKEVILLE VIERAS IDEOLOGIA

Työtätekevien viholliset pyrkivät usein kiistämään kommunismin ja sosialismin kannattajien isänmaallisuuden viittaamalla siihen, että nämä puoltavat työtätekevien kansainvälistä solidaarisuutta. Vastustajamme selittävät tämän kannan kosmopolitismiksi, välinpitämättömäksi ja ylimieliseksi suhtautumiseksi isänmaahan.

Se on jo ilmeistä parjausta. Kommunismilla ei ole mitään yhteistä kosmopolitismien kanssa. Jokaisen maan kommunistinen liike, tämä työtätekevien joukkojen edistyksellisin liike, seisoo lujasti kotoisella maaperällä taistelllessaan työtätekevien kansainvälisen solidaarisuuden lipun alla. Kommunismi ei aseta vastakkain, vaan yhdistää toisiinsa todellisen isänmaallisuuden ja proletaarisen internationalismin.

Ainoastaan sotkeutuneet skolastikot tahi työväenliikkeen viholliset saattavat vakuuttaa, ettei työväenluokan pyrkimyksenä voi olla veljellinen solidaarisuus muiden maiden työväenluokan kanssa, jos se rakastaa isänmaataan. Ainoastaan väristelijät tahi parjaajat saattavat väittää, ettei työväenluokka rakasta isänmaataan, vaan että siitä tulee isänmaastaan ja kansastaan irtautunut kosmopoliitti, jos se pyrkii työtätekevien kansainväliseen solidaarisuuteen. On naurettavaa edes olettaa, että työväenluokka saattaisi irtautua, kieltäytyä kansakunnastaan. Onhan nykyajan työväenluokka kansakunnan elimistön perusrunko, ei yksin lukumääränsä, vaan myös taloudellisen ja poliittisen merkityksensä kannalta. Kansakunnan koko tulevaisuus lepää ennen kaikkea työväenluokan hartioilla. Koska työväenluokka on juottautunut niin kiinteästi kansakuntaansa, ei

myöskään kommunistinen puolue työväenluokan puolueena voi luopua kansakunnastaan, ellei se tahdo katkoa kaikkia elinjuuriaan.

Kosmopolitismi on työtätekeville täysin vierasta ideologiaa. Se on kansainvälisten pankkiiriliikkeiden ja kansainvälisten kartellien edustajille, suurille pörssikeinottelijoille, maailman asetehtailijoille (»kuolemankauppiaille») ja heidän asiamiehilleen ominaista ideologiaa. Nämä piirit pitävät todella ohjeenaan latinalaista sanakäännettä: »Missä hyvä, siellä isänmaa.» He ovat kassakaappiensa patriotteja. Ja monet heistä väittävät, etteivät he ole minkään poliittisen ideologian kannattajia. »Me olemme liikemiehiä emmekä välitä politiikasta», he sanovat usein. Tuota heidän »epäpoliittisuuttaan» ei voida mitenkään ottaa todesta. He ovat todellakin liikemiehiä, he harjoittavat ostoa ja myyntiä ammatikseen. Mutta se ei lainkaan estä heitä vihaamasta kansan kaikkea demokraattista liikettä ja palkkaamasta poliittisia asiamiehiä fasistien tai fasistimielisten joukosta taistelemaan kansanjoukkoja vastaan.

Eikä siinä kaikki. Nimenomaan hillitön kultaisen vasikan palvonta johtaa kansainväliset keinottelijat siihen, etteivät he käy kernaasti vain kauppaa, vaan myyvät helposti itsensäkin eniten tarjoaville ulkomaisille imperialisteille. Juuri sen vuoksi niin monista finanssikosmopoliiteista tuli sekä puolueettomissa maissa että Ranskassa ja anglosaksisissa maissa saksalaisten fasistihyökkääjien palvelusvalmiita apureita. Saksalaisten kanssa solmimiensa kartellien, sopimusten perusteella he edistivät suoraan tai välillisesti Hitlerin Saksan sotilaallisen mahdin lujittamista, ja monet heistä jarruttivat sodan aikana kotimaansa sotatarviketuotantoa Saksan imperialismin eduksi. Yhdysvalloissa sellaisen saksalaisiin monopoliyhtymiin sidottujen lukuisten amerikkalaisten suuryhtiöiden epäisänmaallisen toiminnan paljasti presidentti Trumanin johtama valiokunta. Muissakin maissa tiedetään olleen monia samankaltaisia tapauksia.

Näin ollen voidaan katsoa todistetuksi, että kansainvälisten monopolistien ja keinottelijoiden kosmopolitismi ei ole suinkaan »epäpoliittisuutta». Ei, se sitoutuu läheisesti demokratianvastaiseen, fasistiseen politiikkaan, so. siihen äärimmäisen vaaralliseen politiikkaan, joka johti toiseen maailmansotaan ja aiheuttaa uusien hävityssotien vaaran, ellei sitä taltuteta.

Valveutuneet työläiset asettavat tämän turmiollisen kansainvälisen ryöstöpolitiikan, šovinismin ja fasismin vastapainoksi kansainvälisen ystävyuden ja yhdistymisen politiikan, joka alkaa työväenjärjestöjen toiminnan yhtenäisyydestä ja johtaa lopuksi kaikkien demokraattisten kansojen läheiseen yhteistoimintaan taisteltaessa fasismia vastaan rauhan, vapauden ja kansojen itsenäisyyden turvaamiseksi. Eikö tämä poliittinen linja ole täydellisesti sopusoinnussa kunkin erillisen kansan isänmaallisten pyrkimysten kanssa?! Koettakootpa työväenluokan viholliset todistaa, etteivät esim. ammattiliittojen maailmankonferenssin päätökset, jotka hyväksyttiin Lontoossa vuoden 1945 helmikuussa, vastaa kaikkien demokraattisten maiden yleiskansallisia etuja! Koettakootpa nuo työväenluokan viholliset saada ihmiset uskomaan, ettei demokraattisten maiden kestävä yhteistoiminta fasismin juurimiseksi ja kaikkien rauhantahtoisten kansakuntien vapauden ja turvallisuuden puolustamiseksi takaa parhaiten kunkin demokraattisen kansan vapaata kehitystä ja kohoamista kukoistukseensa! Tuskinpa kansat uskovat heitä.

Mutta juuri tähän on se isänmaallisuuden ja kansainvälisen yhteistoiminnan yhdistämisen linja, jota kommunismin kannattajat samoin kuin kaikki työväenluokan, talonpoikaiston ja sivistyneistön parhaat ainekset puolustavat päättävästi.

SOLIDAARISUUS NEUVOSTOLIITTOA KOHTAAN

Valveutuneiden työläisten isänmaallisuus pyritään saattamaan epäilyksenalaiseksi viittaamalla vihdoin siihen, että he suhtautuvat myötämieleisesti Neuvostoliittoon. Voidaan esim. kysyä tekopyhästi: »Kuinka voimme pitää isänmaallisina henkilöitä, jotka eivät itsekään salaa sitä, että he ovat vieraan valtion uskollisia ystäviä?»

Niin, luokkatietoiset työläiset enempää kuin työtätekevien luokkien muutkaan valveutuneet edustajat eivät yhdessäkään maassa kiellä solidaarisuuttaan Neuvostoliittoa kohtaan. Mutta eikö tämä solidaarisuus ole sopusoinnussa kunkin maan todellisten isänmaanystävien parhaiden pyrkimysten kanssa? Tässä on kysymyksessä ystävyys ja solidaarisuus *socialistista* valtiota kohtaan, joka jo varsinaiselta olemukseltaan on vapaa imperialistisesta havitte-

liusta, kunnioittaa ja puolustaa kansakuntien tasa-arvoisuuden periaatetta sekä itsemääräämisoikeutta ja on yleisen rauhan varma puoltaja ja vankka suojamuuri. Vapautta rakastavien kansojen laajat kerrokset ovat nyt jo käsittäneet suuren neuvostovaltion jalon olemuksen ja tehtävän. Ainoastaan taantumuksellisimmat, fasistimieliset piirit parjaavat tietysti edelleenkin Neuvostoliittoa.

Niin ikään on tunnettua, että kaikki hitlerisminvastaisen liittouman valtiot ovat tunnustaneet ja tunnustavat omalta kannaltaan edulliseksi pitkäaikaisen yhteistoiminnan Neuvostoliiton kanssa taatakseen kestävän rauhan ja rauhantahtoisten maiden turvallisuuden. Onko siis ihme, että todelliset isänmaanystävätkä ilmoittavat kaikkialla olevansa varmasti vakuuttuneita siitä, että ystävyys ja läheinen yhteistoiminta Neuvostoliiton kanssa on heidän kotimaansa turvallisuuden ja vapaan kehityksen paras tae. On ilmeistä, että tämä vakaumus liittyy erottamattomasti nykypäivien isänmaallisuuteen.

Neuvostovastaiset pyrkimykset sitä vastoin ovat selvästi ristiriidassa isänmaallisten vakaumusten kanssa. Kaikkea neuvostovastaista politiikkaa on tosin yritetty ja yritetään kaunistella isänmaallisuuden kultauksella. Viimeksi kuluneen runsaan neljännesvuosisadan historia on osoittanut kuitenkin monta kertaa silmännähtävästi, että moinen kultaus on hyvin lyhytaikaista. Tämä tuli varsin havainnollisesti ilmi nyt Euroopassa päättyneen sodan aattona ja sodan aikana. Vaikka esim. Saksan satelliittimaiden vallanpitäjät koettivat perin uutterasti silata häpeällisen neuvostovastaisen sodan isänmaallisuuden katinkullalla, tuosta kiillosta ei ole enää pitkiin aikoihin ollut jäljellä mitään. Keskelle on selvinnyt, että Antonescun, Rytin, Horthyn ja Filovinin klikit harjoittivat epäisänmaallista, kotimaataan vahingoittavaa sotapolitiikkaa. Jos joku rohkenisi nyt toistaa sodanaikaisia valeisänmaallisia Neuvostoliiton vastaisia fraaseja, kansa vastaisi siihen pelkällä ylenkatseella. Kuka tänään uskoo Puolassa sitä, että pilsudskilaiset ja beckiläiset apureineen palvelivat neuvostovastaisella, hitleriläishenkisellä politiikallaan isänmaallisia tarkoituksia?

Samanlaiseen kaikkea muuta kuin kadehdittavaan asemaan joutuivat Ranskan ja Englannin müncheniläiset, jotka valeisänmaallisuudessaan, maansa todellisten kansallisten etujen vahingoksi sabotoivat sitkeästi Saksan hyökkäyspolitiikkaa vastaan suunnatun yhteisrintaman muodostamista

ja pyrkivät eristämään Neuvostoliiton antaen hitleriläiselle Saksalle mahdollisuuden toimia vapaasti idässä. Vieläpä senkin jälkeen, kun Englanti ja Ranska olivat julistaneet sodan hitleriläiselle Saksalle, maanpuolustus kiinnosti, kuten yleisesti tiedetään, Ranskan silloista Daladierin — Reynaudin hallitusta ja Chamberlainin johtamaa Englannin hallitusta paljon vähemmän kuin neuvostovastainen juonittelu (ennen kaikkea poliittisen ja sotilaallisen avun anto Saksan imperialismiin tulevalle satelliitille, taantumukselliselle Suomelle, josta imperialistit olivat siihen mennessä jo tehneet Neuvostoliiton-vastaisen hyökkäyksen sillanpääaseman).

Tämä voitaisiin jättää nykyään mainitsemattakin, elleivät eräät englantilaiset ja ranskalaiset lehdet pyrkisi saattamaan huonoon huutoon kommunistien isänmaallisuutta viittaamalla demagogisesti sodan alkuvaiheeseen. »Älkää unohtako vuosia 1939 ja 1940, meille vaarallisinta kautta, jolloin Neuvostoliitto ja Yhdysvallat eivät vielä sotineet Saksaa vastaan! Siihen aikaan kommunistimmeakaan eivät olleet taipuvaisia kannattamaan oman maansa sotaa», huutavat nuo herrat. Mutta jos on tosiaan tarpeellista palauttaa mieleen Euroopan-sodan tuo vaihe, niin miksei samalla palauteta mieleen sitäkin, että ensimmäisinä kahdeksana sotakuukautena Ranskan ja Englannin hallitus eivät tosiasiaissa lainkaan sotineet Saksaa vastaan, eivät aloittaneet sotatoimia eivätkä ryhtyneet lujittamaan vakavissaan edes maansa puolustuskuntoisuutta? Sen sijaan, että olisi tehnyt tämän, Ranskan silloinen hallitus vainosi julmasti kommunisteja ja yhdessä Chamberlainin johtaman Englannin hallituksen kanssa toimitti aseita Neuvostoliittoa vastaan sotiville Suomen taantumuksellisille (samoin kuin silloin teki Italiankin Mussolinin hallitus). Eikä siinä kaikki. Daladier ilmoitti Chamberlainille englantilais-ranskalaisen sotaneuvoston istunnossa helmikuun 6. p:nä 1940 (so. vain kolmea kuukautta ennen saksalaisten hyökkäystä Ranskaan ja Dunkerquen katastrofia), että yksi ranskalainen ja yksi puolalainen divisioona lähetetään lähipäivinä... Suomeen.

Ranskan ja Englannin hallitus eivät siis nähtävästi tienneet siihen aikaan vielä itsekään tarkasti, ketä vastaan ne aikoivat pääasiallisesti sotia. On selvää, etteivät Ranskan ja Englannin todelliset isänmaanystävät voineet millään muotoa olla ihastuksissaan sellaisesta sodasta. Kun sitten toukokuussa 1940 Reynaudin — Daladierin hallituksen sur-

kea sota Ranskassa epäonnistui, ranskalaiset isänmaanystävät — ja kommunistit heidän eturiveissään — eivät antautuneet, vaan aloittivat monivuotisen urhean taistelunsa saksalaisia miehittäjiä vastaan.

Englannissa taas tapahtui hallituspolitiikassa käänne parempaan sen johdosta, että hallituksen päämieheksi tuli toukokuussa 1940 Münchenin politiikan tunnettu vastustaja Winston Churchill, joka oli Chamberlainin hallituksessa hoitanut toisarvoista virkaa. Mutta oliko ihme, että Churchillinkin onnistui vasta suurin vaivoin ja vähitellen ohjata Britannian valtiolaiva pysyvästi uuteen Hitlerin-vastaisen taistelun suuntaan, varsinkin kun hän saattoi parlamentissa tukeutua etupäässä vain siihen samaan enemmistöön, joka oli ennemmin hyväksynyt kaikki Chamberlainin onnetoman Münchenin-politiikan toimenpiteet. Ketä saattaisi kummastuttaa se, että hitlerismin vakaumukselliset vastustajat niin Englannissa kuin muissakin maissa pysyivät näiden Englannin ulkopoliittikan monivuotisten harhailujen jälkeen vielä Churchillin hallituksen kaudella jonkin aikaa odottelevalla kannalla, kunnes tämä hallitus todisti kyllin vakuuttavasti teoillaan Ison-Britannian poliittisen kurssin muutoksen pysyväksi. Ratkaiseva merkitys oli tässä suhteessa sillä, että Churchill julisti kesäkuun 22. p:nä 1941 Englannin antavan täyden tukensa Neuvostoliiton vapausodalle ja että sen jälkeen Neuvostoliitto ja Iso-Britannia solmivat keskenään sopimuksen yhteisistä sotatoimista hitleriläistä Saksaa vastaan. Siitä pitäen yhdelläkään Englannin valveutuneella työläisellä ei ollut syytä jäädä odottelevalle kannalle. Työväenluokan valtasi isänmaallinen innostus, ja kommunistit ryhtyivät tukemaan erittäin toimekkaisesti ja päättävästi maansa sotaponnistuksia hitleriläistä Saksaa vastaan.

Sellainen oli tilanne Englannissa sodan alkuvaiheessa. Ja vaikka kommunistit tekivätkin erinäisiä virheitä, niin peruskysymyksessä, jonka vuoksi heitä on arvosteltu, kysymyksessä välttämättömän yhteistoiminnan aikaansaannista Englannin ja Neuvostoliiton välillä niin ennen sotaa kuin sodan aikanakin, ovat Britannian kansan todellisten kansallisetujen puolustajiksi osoittautuneet nimenomaan he, kommunistit, eivätkä heidän arvostelijansa. Myötämielisyys Neuvostoliittoa kohtaan ei suinkaan estänyt, vaan päinvastoin edisti Englannin työläisten isänmaallisten mielialojen voimistumista sodan aikana. Tätä todistaa sekin, että

Ison-Britannian ja Neuvostoliiton solmittua taisteluliiton Englannin työväenluokan keskuudessa havaittiin ensimmäisen kerran historiassa esimerkillistä työntoa.

Monissa muissakin maissa eikä yksistään Englannissa voidaan nähdä selvästi, että työläisten myötämielisyys Neuvostoliittoa kohtaan on heille samalla erikoinen isänmaallisen innoituksen lähde. Useat objektiiviset tarkkailijat ovat todenneet sen Ranskassa, Jugoslaviassa, Tšekkoslovakiassa, Puolassa, Bulgariassa ja monissa muissa maissa.

Voidaan jopa sanoa, että valveutuneiden työläisten isänmaallisuuden kehityskausi alkoi kaikissa maissa varsinaisesti samana päivänä, jona syntyi neuvostopatriotismi.

Muiden maiden valveutuneet työläiset alkoivat luonnollisesti tuntea erikoista kiintymystä neuvostomaahamme ja nimittää sitä kaikkien maiden työläisten isänmaaksi sen jälkeen, kun Venäjän työväenluokka saavutti maansa täysivaltaisen isännän aseman. Mutta heidän kiintymyksensä maahamme sai heidät tuntemaan samalla erityistä kiintymystä myös kotimaahansa. Neuvostokansan innoittavan esimerkin vaikutuksesta he alkoivat uskoa oman kansansa valoisaan tulevaisuuteen. He alkoivat pitää erikoisesti omasta maastaan nähden siinä kansakuntansa työtätekevien paremman tulevaisuuden kehdon.

Tällainen neuvostopatriotismin vaikutuksesta muiden maiden valveutuneiden työläisten sydämissä herännyt isänmaallisuus antoi tuntea varsin selvästi voimansa heidän urhoollisessa sissitaistelussaan fasistisia saksalaismiehittäjiä vastaan, jotka pyrkivät riistämään työläisiltä ja talonpojilta ainiaksi toiveet ja oikeuden isänmaahan.

ISÄNMAALLISUUS JA KANSANVALTAISUUS

Toisen maailmansodan vuosina ilmeni useissa porvarillisissa maissa jälleen ennen näkemätöntä taisteluhenkistä isänmaallista innostusta, joka ei tietenkään sammunut hitleriläisestä Saksasta saavutetun voiton päivänä, vaan kehittyi edelleen.

Isänmaallisen liikkeen historiallinen alkuvaihe liittyi, kuten tunnettua, läheisesti nuoren porvarillisen demokratian vallankumouksellisiin liikkeisiin. Ranskalaiset isänmaanystävät lähtivät puolitoista vuosisataa sitten liikkeelle tunnuksin »Vapaus, veljeys ja tasa-arvoisuus». Isänmaalli-

suus kadotti elävän demokraattisen henkensä useimmissa kapitalistisissa maissa vasta 19. vuosisadan jälkipuoliskolla ja muuttui hallitsevien luokkien käsissä fetišiksi, jota käytettiin kansanjoukkojen pettämiseen. Nykypäivinä henkiin herännyt kansanjoukkojen isänmaallisuus olennoi ja kehittää menneiden vuosisatojen suurten isänmaallisten liikkeiden parhaita perinteitä. Siinä yhdistyvät toisiinsa uhrautuva valmius käydä vapaustaistelua muukalaisia sortajia vastaan ja kansanjoukkojen syvästi demokraattiset ja edistykselliset poliittiset pyrkimykset. Sen sisimpänä olemuksena on vapaudenrakkaus ja protesti kansanjoukkojen oikeudetonta asemaa, yhteiskunnan loisainesten harjoittamaa työväen luokkasortoa ja armotonta riistoa vastaan.

Nykyään, jolloin fasismista on kaikkialla tullut isänmaan vapauden päävihollinen, ei voi olla todellista isänmaallisuutta, joka ei olisi luonteeltaan selvästi fasisminvastaista, taantumusvastaista. Isänmaallisuutta kilpenään käyttävät fasistien puolustajat ovat todellisuudessa erityisen vaarallisia valepatriotteja, sillä he estävät rauhantahtoisia kansoja suorittamasta tärkeintä tehtäväänsä, hävittämästä fasismin ja natsismin viimeisiä jäänteitä.

Nykypäivien uudestisyntynyt isänmaallisuus ei ole turhaa seremoniallisuutta, vaan uhrautuvaa taistelua oman kansan vapaan, onnellisen tulevaisuuden puolesta. Olemme nähneet paitsi työläisten myös muiden väestökerrosten osoittaneen useissa saksalaisten tilapäisesti miehittämässä maissa esikuvallista kansalaismiehuutta ja jaloutta taistelussa, vaikka nuo kerrokset eivät monissa maissa olleet aikoihin ilmaisseet halua tai taipumusta käydä tositaistelua yhteiskunnallista edistystä vastaavien aatteellisten tavoitteiden puolesta. Niinpä monet demokraattiseen sivistyneistöön ja talonpoikaisnuorisoon kuuluvat sissit taistelllessaan työläisten rinnalla kunnostautuivat tässä uudessa, jalossa tehtävässä kuten todelliset isänmaanystävät, joita ylevät ihanteet voivat innoittaa ja jotka tarpeen vaatiessa ovat valmiit uhraamaan henkensäkin näiden ihanteiden puolesta.

On aivan luonnollista, että kommunistit ovat kaikkialla olleet ja ovat tämän isänmaallisen liikkeen eturiveissä. Kommunismihan elähdyttää ja innoittaa kannattajiaan suuremmassa määrässä kuin mikään muu ideologia sekä kansan sosiaalisen että kansallisen vapautuksen ihanteilla.

Nykypäivien kommunismi on eturivin työläisten erottamattomana läheisyyttä laajojen kansanjoukkojen — työläisten, talonpoikien ja sivistyneistön — aatteelliseen maailmaan, niiden jokapäiväiseen elämään, niiden sankarillisen menneisyyden muistoihin ja valoisin tulevaisuuden toiveisiin. Eikä ole ihme, että kansanjoukot vuorostaan antavat niin laajaa tukea kommunistisille puolueille ja luottavat niihin, kuten esim. jo nyt Ranskassa, Jugoslaviassa, Puolassa, Bulgariassa ja jopa Italiassa, Suomessa ja Romaniasakin.

Voittaneen työväenluokan suuressa maassa Neuvostoliitossa isänmaallisuus on tietenkin noussut kehityksessään paljon korkeammalle tasolle.

Leninin nerokkaalla opilla kansallisuuskysymyksestä ja sen menestyksellisellä toteuttamisella bolševikkipuolueen ja neuvostohallituksen johdolla on ollut tavattoman suuri merkitys neuvostokansan isänmaallisuuden kehittämisessä. Neuvostoliiton kaikkien kansojen kansallisen kulttuurin nopea kohoaminen kukoistukseensa on edistänyt erittäin tehokkaasti niiden liittymistä katkeamattomilla ystävyyden siteillä toisiinsa yhdeksi veljesperheeksi.

Sosialistisen demokratian periaatteisiin pohjautuvasta neuvostomaan perustuslaista on tullut sekä Neuvostoliiton valtiorakenteen että neuvostopatriotismin jatkuvan kehityksen vankka perusta. Tämä maailman ainoa loppuun saakka demokraattinen perustuslaki on muodostunut samalla moraaliseksi avuksi ja reaaliseksi tueksi kaikille niille, jotka ovat muissa maissa taistelleet ja taistelevat fasistista raa kalaisuutta vastaan.

Ihmisen harjoittaman toisen ihmisen riiston hävittäminen ja kaikki Neuvostoliitossa suoritetun sosialistisen rakennustyön historialliset aikaansaannokset ovat olleet omiaan kohottamaan alituisen Neuvostoliiton miljoonaisen työtätekevien joukkojen isänmaallisuutta. Sen ansios- ta neuvostokansa pystyi kestäämään miehuullisesti Suuressa isänmaallisessa sodassa kaikki uskomattoman raskaat koettelemukset. Neuvostokansan isänmaallisuus osoittautui kaikkivoittavaksi voimaksi. Eikä kukaan epäille sitä, että alkavalla rauhanomaisen rakennustyön kaudella neuvostopatriotismi kykenee jälleen saamaan aikaan ihmeitä.

Muissa maissa isänmaallinen liike tulee epäilemättä jatkamaan taisteluaan tehdäkseen lopun fasismista ja taantu-

muksesta, kansanvaltaistaakseen kotimaansa ja taatakseen sen turvallisuuden ja riippumattomuuden. Työläisten, talonpoikien ja sivistyneistön todellinen isänmaallisuus on kaikkialla valmis torjumaan kaikkinaiset imperialistien pyyteet ja edistämään suhteiden solmimista kansojen välille oikeudenmukaisuuden ja rauhanomaisen yhteistyön pohjalta. Todelliset isänmaanystävät tulevat kannattamaan myös kaikkien sorrettujen kansakuntien oikeutta täydelliseen kansalliseen itsenäisyyteen ja taistelemaan työtätekevien joukkojen ihmisarvon mukaisen elämän puolesta.

Aikakauslehti »Novoje Vremja»,
1945, n:o 1

Suomennettu tätä kokoelmaa varten